

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσιμα διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπιδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαΐου 1924

Ἔτος 46ον.—Ἀριθ. 25

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ὅταν οἱ δοκιμὲς αὐτὲς ἐπέτυχαν, ὁ Γιάννης ἔγινε πάλι στρατιωτικὸς: ξανάρχισε μὲ ζήλο τις μελέτες τοῦ γιὰ τὰ κανόνια μὲ τὶς ἐσωτερικὰς ραβδώσεις. Θὰ σὰς δώσω μερικὰς ἐξηγήσεις πάλιν σ' αὐτὴ τὴν ἐφεύρεση.

Τὰ πρῶτα κανόνια ποὺ ἐφτιαχάν, δὲν ἦσαν τίποτε παραπάνω ἀπὸ ἓνα μακρὸ σωλήνα, καμωμένον ἀπὸ στερεὰ ξύλα, ποὺ τὰ συγκρατοῦσαν μεγάλα σιδερένια στεφάνια, ὅπως τὰ στεφάνια τῶν βαρελιῶν.

Ὑστερα ἔχυσαν κανόνια ἀπὸ μπρούντζο. Γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ κανόνια αὐτά, ἔπρεπε νὰ βάλουν τὴν μπαρούτη καὶ τὸ βλήμα ἀπὸ τὸ ἐμπρόσθιο στόμιον. Ἐπρεπε λοιπὸν ἡ ὁδὸς νὰ ᾖ διάμετρο λιγὰκι μικρότερη ἀπὸ τὴν διάμετρο τῆς κάννης.

Ἀπ' τὴν διαφορὰ αὐτὴ τῆς διαμέτρου προέκυπταν δυὸ κακὰ: Πρῶτον, τὰ ἀέρια ποὺ ἐξέφευγε ἡ μπαρούτη, ἐξορύσσιναν ὅπως οὐδέποτε ἀπ' τὸ κενὸ καὶ δὲν ἐξασκοῦσαν ὅλη τὴν πίεσίν τοὺς στὸ βλήμα.

Ὑστερα, ἡ ὁδὸς, προχωρώντας στὴν κάννη, ἔκαν' ἓνα μικρὸ χοροπήδημα, πρᾶγμα ποὺ τῆς χαλοῦσε τὴν κατεύθυνση καὶ καταλῶνε τὴν σκόπευση.

Αὐτὰ τὰ δυὸ κακὰ ζητοῦσε νὰ διορθώσῃ ὁ Γιάννης Καρδινιάκ μαζί μὲ τὸ λοχαγὸ Ταμιζιέρ, ποὺ πρῶτος σκέφθηκε νὰ προσθέσῃ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ βλήματος μικρὰς ἐσοχὰς, ποὺ νὰ ἐφαρμόζουν

στὶς ἀυλακωτὲς ραβδώσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς κάννης. Ἦταν ἀπ' τοὺς πρῶτους ποὺ σκέφθηκαν καὶ τὸ γέμισμα ἀπ' τὸ πίσω μέρος τῆς κάννης.

Οἱ δυὸ αὐτὲς ἀνακαλύψεις εἶναι ἀκόμη σήμερα ἡ βάση τῆς κατασκευῆς τῶν κανονίων. Μὰ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοὺς χρειάζτηκε πολὺς καιρὸς. Καὶ ἐνῷ οἱ Γάλλοι εἶχαν ἐφαρμόσει τὶς ραβδώσεις τῆς κάννης καὶ τοῦ βλήματος, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κιόλας φτιάξει τὰ πρῶτα «ὀπισθογεμῆ» κανόνια.

Σπουδαία ὄθηση στὶς ἀνακαλύψεις αὐτὰς ἔδωσε κι' ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέον Γ', ποὺ ἦταν πολὺ μορφωμένος

στρατιωτικὸς κι' εἶχε ὑπηρετήσῃ ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ στὸν Ἑλβετικὸ στρατό. Τὸ μεγάλο του ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, τὸν ἔκαμε νὰ φωνάξῃ τὸ λοχαγὸ Καρδινιάκ.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Γιάννης ἔλαβε τὸ χαρτί ποὺ τὸν καλοῦσε νὰ παρουσιασθῇ τῇ μεθεπομένη στὸν Στρατιωτικὸ Οἶκον τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀπόρησε, γιὰτὶ δὲ φανταζόταν τις μελέτες τοῦ τόσο γνωστὸς καὶ συγκινηθῆκε, γιὰτὶ ἔμελλε νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ τὸν ἀνιψιὸ τοῦ Μεγάλου νουνοῦ του, ποὺ τ' ὄνομά του εἶχε λικνίσει τὴ φαντασία τῶν παιδικῶν του χρόνων.

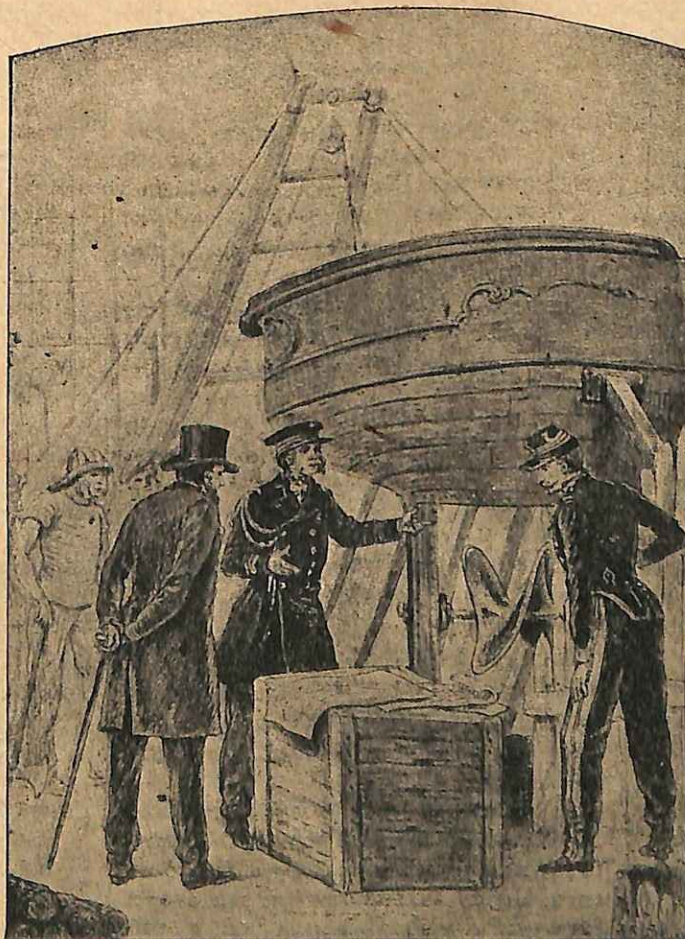
Ἐβαλε τὴ μεγάλη του στολή καὶ πήγε στὸν Κεραμεικόν.

Ἀμέσως ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὁπηρεσίας τὸν ἔμπασε στὸ γραφεῖο τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὁ Ναπολέων Γ' ἦταν ἀνθρωπὸς γλυκομίλητος, γεμάτος φιλοφροσύνῃ κι' εὐγένεια. Εἶχ' ἓνα βλέμμα βαθὺ καὶ γλυκὸ, χαρακτηριστικὰ κανονικά, μέτωπο ψηλὸ καὶ ὠραῖο καὶ παράστημα στρατιωτικότητας. Ὑποδέχθηκε θερμὰ τὸν Καρδινιάκ.

— Λοχαγέ, τοῦ εἶπε, σὰς παρακάλεσα νὰ ἔλθετε στὸν Κεραμεικὸν γιὰ πολλοὺς λόγους: Πρῶτον-πρῶτον ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσω τὸν βαπτιστικὸν τοῦ θεοῦ μου Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Α', γιὰτὶ ξέρω πὼς σὰς ἔχει βαπτίσει καὶ σὰς καὶ τὸν ταγματάρχην τῶν θωρακοφόρων Καρδινιάκ, τὸν ἀδελφόν σας. Εἴρω ἀκόμη πὼς εἰστε γιὰς ἐνὸς γενναίου ἀξιωματικοῦ, ποὺ διετέλεσε ὑπασπιστὴς τοῦ Μεγάλου Αὐτοκράτορος, τοῦ συνταγματάρχου Καρδινιάκ, τοῦ ἄλλοτε «Μικροῦ Τυμπανιστοῦ».

Ὁ Γιάννης ὑποκλίθηκε.
— Βλέπετε, λοχαγέ, ἐξακολούθησε ὁ Αὐτοκράτωρ, εἰ ξέρω τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκο-

«Ὁ Λεσσενύ, ὁ ναυτικὸς ποὺ ἦταν, εἶχε δώσει πολλὰς συμβουλὰς στοὺς μηχανικοὺς...» (Σελ. 187, στ' ὅλ.)

γενεάς σας. Μά ξέρω ακόμη πώς είστε ένας σοφός... Μή διαμαρτύρεσθε! Ξέρω τί μένος από τις εργασίες του μηχανικού κ. Νορμάν όφελεται σε σας και τελευταία πληροφορήθηκα ότι έχετε αρχίσει νέες εργασίες μαζί με τον ταγματάρχη Μπωλιέ. Οι εργασίες λοιπόν αυτές μ' ενδιαφέρουν και ως αρχηγό του στρατού και ως πρώην αξιωματικό του πυροβολικού. Βρήκατε ασφαλή τρόπο να κλείνουν τα όπισθογεμνή;

— Προσπαθώ, Μεγαλειότατε, απάντησε ο Γιάννης. Θεωρητικώς νομίζω ότι βρήκα έναν τρόπο, μά δε μπορώ να βεβαιώσω τη Μεγαλειότητά Σας, γιατί απ' την θεωρία ως την πράξη, υπάρχει απόσταση. Παρήγγειλα το «κλείστρο» του δικού μου συστήματος σ' έναν καλό μηχανικό. Μά θα χρειασθώ να γίνουν δοκιμές στο πολύγωνο, με δυνατό γέμισμα... και δεν ξέρω αν το υπουργείο θα επιτρέψει...

— Γιαυτό μένετε ήσυχος, λοχαγέ. Στείλτε μου τα σχέδιά σας... Κι' οι ραδδώσεις της κάννης; Τις μελετάτε κι' αυτές;

— Ο Γιάννης έδωκε λεπτομερείς εξηγήσεις.

— Ο Ναπολέων Γ' τον άκουσε χαμογελώντας σιωπηλά. Όταν τελείωσε, του είπε θριαμβευτικά:

— Δοχαγέ, υπάρχουν θαυμάσια πράγματα σ' αυτά που μου είπατε. Μά έχω έχω κάμει καλύτερ' ακόμα. Έλάτε! Θα σας δείξω τα σχέδιά μου.

Πήρε το Γιάννη σ' ένα διπλανό γραφείο κι' έβγαλε από ένα ειδικό έρμάρι ένα ρόλο με σχέδια και τα ξάπλωσε στο τραπέζι. Ήταν σχέδια σχετικά με την εφαρμογή των ραδδώσεων σε κανόνια μεγάλης διαμέτρου.

— Ο Αυτοκράτορ είχε χαθή πιά κι' έμενε μόνο ο έπιστήμων που εξηγούσε σ' έναν άλλον έπιστήμονα, μ' εξαίρετική ευγλωττία, τη θεωρία των ραδδώσεων, το μέγεθός τους, τον αριθμό τους, το βάθος τους.

— Θα κάμω άμέσως πειράματα και δοκιμές, είπε ο Αυτοκράτορ, γιατί το Κράτος που θα βάλει σ' εφαρμογή πρώτο αυτή την εφεύρεση, θα ποικίσει τη στρατιωτική υπεροπλία και την υπεροπλία αυτή θέλω να την έχω ή Γαλλία. Το σύστημά μου μοιάζει αρκετά με το δικό σας. Θα προσπαθήσουμε να συγχωνεύσουμε τα δυο συστήματα σ' ένα τελειότερο. Γιαυτό σας διορίζω υπασπιστή μου και σας αναθέτω τη μελέτη αυτής της εργασίας. Σκεφθήτε πόσο γοητευτικό βρήκε τον άνιψιό του νουνού του ο φίλος μας Καρδινιάκ!

Φαντασθήτε τη χαρά του για την τιμή αυτή, καθώς και τη χαρά της Βαλεντινίας και του Έρρίκου, στών

όποιο έστειλε τηλεγράφημα ο Γιάννης. Χάρη στην καλή αυτή είδηση, ο Έρρίκος χάρισε δυο μέρες φυλακή που είχε τιμωρήσει τον Πέτρο.

— Η ετυχία που έχριζε στο Γιάννη ή νέα του θέση, θα ήταν άκέρια, αν ο Θεός του χάριζε ένα μικρό. Μά ως τώρα ή επιθυμία του αυτή δεν είχε εκπληρωθή.

Γιαυτό, κι' έπειδή κι' ο Έρρίκος είχε μείνει ανύπαντρος, ή οικογένεια που άρχιζε απ' τον αρχιτυμπανιστή Μπέλ - Ρόζ, τον επιλεγόμενο Μάρκελλο, κινδύνευε να σταματήσει στους δυο βαπτιστικούς του Ναπολέοντος.

— Όπως νάναι, ο Γιάννης δεν μπορούσε νάχη παράπονο. Σε λίγον καιρό, είχε προκαλέσει την εκτίμηση του Αυτοκράτορος, που τον επιφόρτισε να συγκεντρώνει στο γραφείο του, τι επισημονικώς ενδιαφέρον γινόταν, όχι μόνο στη Γαλλία μά και σ' όλη την Ευρώπη και στην Αμερική ακόμη. Κι' έτσι ο Γιάννης βρισκόταν σ' επικοινωνία με τους εφευρέτες όλου του κόσμου.

— Ο Μπουλούκος, ή «όρδινάντσα» του, που όπως θυμούνται οι αναγνώστες ήταν πάντα του ευχαριστημένος, στην περίπτωση αυτή ήταν καθαυτό ένθουσιασμένος.

— Ο Γιάννης είχε το γραφείο του και το εργαστήριό του σ' ένα δωμάτιο από πάνω απ' τις σάλες του Λούδρου κι' ο Μπουλούκος έκτελούσε τα ύψηλά καθήκοντα του θυρωρού.

Είχε φορέςσι ωραιότατη στολή, κολάρο και γραβάτα κι' ήταν πάντα επί της υποδοχής. Υπερφηφανεύονταν λοιπόν για τις μεγάλες του σχέσεις και σιγά σιγά άρχισε να νομίζει τον έαυτό του μεγάλο πρόσωπο.

Πολλές φορές έλεγε σοβαρότατα: — Σήμερα δεχθήκαμε την έπισκεψη του άστρονόμου κ. Αραγώ.

— Η:

— Ο κ. Μπιζιό ήρθε να μάς δει, αλλά δε μάς βρήκε και μάς άφησε την κάρτα του.

— Η ακόμη:

— Ο κ. Μόρς μάς έστειλε μια έκθεση σχετική με τον τηλεγράφο του. — Απ' τη συχνή επαφή με μεγάλες προσωπικότητες, ο Μπουλούκος είχε σιγά-σιγά αφήσει τη χωριάτικη προφορά και δήλωνε σοβαρά, όταν γινόταν λόγος για το υποκείμενό του:

— Είμαι στην ιδιαιτέρα ύπηρεσία του Αυτοκράτορος.

Μά ή ματαιοδοξία αυτή έκανε άδικο το Μπουλούκο: Υποδεχόταν μ' έπισημότητα τα μεγάλα και γνωστά όνόματα. Μά αν έβλεπε στην κάρτα όνομα άσημο κι' άγνωστο, ή στη ράχη του έπισκέπτου παλτό παλιό και τριμμένο, ο Μπουλούκος γινόταν Κέρβερος άγριος

και δύσπιστος. Άλοίμονο αν όλοι οι εφευρέτες έπρεπε νάναι πλούσιοι! Οι περισσότεροι πέθαναν στην ψάθα και μόνο μετά το θάνατό τους αναγνωρίστηκε ή άξία τους.

— Ο Γιάννης Καρδινιάκ ήξερε τα συστήματα του θυρωρού του και πολλές φορές τουχε κάμει παρατηρήσεις. Φρονοούσε ότι και στους τρελλούς ακόμα, (κι' υπάρχουν δυστυχώς πολλοί τέτοιοι ανάμεσα στους εφευρέτες,) βρίσκει κανείς κάποιαν άλήθεια, που ίσως έχει τη χρησιμότητά της.

— Ένα πρωί παρουσιάστηκε ένας γέρος με πρόσωπο ζαρωμένο, με μάτια φλογερά κι' άνησυχά. Έδωσε την κάρτα του στο Μπουλούκο:

Ν Τ Ι Τ Σ

Μ η χ α ν ι κ ο ς

Μά ο Μπουλούκος έρριξε ένα έξεταστικό βλέμμα στών ξένο και δήλωσε:

— Ο Δοχαγός άπουσιάζει!

— Καλά, είπε ο γέρος, θα ξανάρθω. Και στην κάρτα του πρόσθεσε τη σημείωση.

«Επιθυμούσε νάνακοινώσει στο λοχαγό κ. Καρδινιάκ μια εφεύρεσή του σχετική με τον άτμό, ως κινητήριο δύναμη».

— Ο Ντίτς αυτός είναι ο πατέρας της άτμοκινήσεως στη Γαλλία. Πρώτος αυτός έκαμε άμαξα χωρίς άλογα.

Βγήκε κυρτός και λυπημένος.

Κι' όταν ο Μπουλούκος έδωσε στο Γιάννη την κάρτα, δέχθηκε κεραυνό:

— Πάντα κοθώνι! φώναξε ο άξιωματικός. Ξέρεις τί θα πη άμάξι χωρίς άλογα, να τρέχη μ' άτμό!; Μπορούσε να διευκολύνη τις μεταφορές του στρατού! Μπορούσε να χαλάσει κόσμο! Και σ' τον έδιωξε!

— Ο Μπουλούκος ένοιωσε πώς είχε κάνει άνοησία.

— Μά, πώς να σας πω, ψιθύρισε, δεν ήταν... ευπρόσωπος...

Μά ο Γιάννης είχε ανάψει:

— Θυρωρό που τον πέτυχα μια φορά!... Άκούς εκεί να διώχνη τέτοιες εφευρέσεις, που θα έλυναν τα δυσκολότερα προβλήματα σε μίαν έκστρατεια!..

— Δοχαγέ μου, είπε πώς θα ξανάρθω. Ήσυχάζετε και θα μάς έρθη αύριο μεθαύριο...

— Είσαι βλάκας, καϊμένε!

— Ω, λοχαγέ μου, έκαμε ο Μπουλούκος, που αυτή τη φορά δεν ήταν ευχαριστημένος.

— Ο Ντίτς δεν ξαναφάνηκε.

Τι άπόγινε; Η ιστορία των εφευρετών δεν μάς διαφωτίζει

— Όσοσο ή πρώτη του δοκιμή πούγινε στα 1834, τοδινε το δικαίωμα να τον άκούσουν. Ίδρυσε συγκοινωνία μεταξύ Παρισιού και Βερσαλλιών με άτμοκίνητο λεωφορείο.

Αυτό ήταν το πρώτο βήμα και βέ-

βαια δεν μπορούσε ν' άντιπροσωπεύη την τελειότητα. Το λεωφορείο αυτό πολλές φορές σταματούσε στο δρόμο και δεν ξεκινούσε παρ' άφου το έσπρωχναν οι επιβάτες. Μά μήπως και σήμερ' ακόμη αυτό δε συμβαίνει πολλές φορές με τ' άυτοκίνητα;

— Όπωςήποτε ο φτωχός Ντίτς άξίζει να προστατευθώ... Ποιος ξέρει αν ή άτμομηχανή δεν είχε κάνει νωρίτερα την εμφάνισή της, που έγινε άργότερα, στα 1864, με τις εργασίες του μηχανικού Δότς;

— Από τότε άλλεπάλληλες τελειοποιήσεις κατέληξαν στη σημερινή άτμομηχανή και στα σημερινά άυτοκίνητα, που χρησιμοποιούνται και στο στρατό. Άλλά τα παραπάνω δείχνουν πόσες δυσκολίες έχει να περάση μια μεγάλη εφεύρεση ώσότου να επιβληθώ στην άντίληψη του κόσμου.

— Ο Γιάννης όμως έκανε ό,τι του περνούσε απ' το χέρι για να δίνεται στους εφευρέτες μια ύλική συνδρομή, που χωρίς αυτή καμιά εργασία τους δε μπορούσε να προχωρήση.

— Απ' την ύπηρεσία του στο γραφείο του Αυτοκράτορος, μόνο φίλους απέκτησε. Εκεί γνωρίστηκε και με το μηχανικό Μάρκο Σεγκέν, που πρώτος έστρωσε τη σιδηροδρομική γραμμή Λυών-Σαιντ-Ετιέν και που είχε την ετυχία να επιζήση και να ιδώ τελειωμένο το έργο του.

Την εποχή εκείνη οι εφευρέσεις ήταν άλλεπάλληλες. Πρώτα-πρώτα οι σιδηρόδρομοι. Ύστερα τ' άτμόπλοια, που άρχιζαν να σιγίζουν τις θάλασσες. Στα πολεμικά έβαζαν τώρα χαλύδδινα σκάφη για ν' άντέχουν στο βομβαρδισμό. Και τα κανόνια, απ' την άλλη μεριά, για να τρυπήσουν τους χαλύδδινους θώρακες, έρριχναν βλήματα τεράστια.

Τα έτος 1843 είδε την πρώτη τηλεγραφική εγκατάσταση Μόρς στην Αμερική. Μόρς λεγόταν ο άμερικανός εφευρέτης. Στα 1851 λειτούργησαν και στη Γαλλία τα πρώτα τηλεγραφέα. Την ίδια εποχή ρίχτηκαν τα πρώτα ύποβρύχια καλώδια και την 1 Νοεμβρίου 1852 ο Λουδοβίκος-Ναπολέων, πρόεδρος τότε της Γαλλικής Δημοκρατίας, έλαβε το πρώτο ήλεκτρικό τηλεγράφημα απ' το Δουδρό στο Καλαί.

Σημειώστε ότι το πρώτο τηλεγράφημα με άσύρματο διεβιβάσθη απ' τη μάν ως την άλλη παραλία της Μάγχης την ώρ' αυτή άκριδώς που γράφω, (1) χάρις στην εφεύρεση ενός Γάλλου όνομαζομένου Μπραβύ. (2)

(Ακολουθεί)

(1) Δηλαδή πρό είκοσιέντε περίπου χρόνων.
(2) Ο Μαρκόνι, που είναι γνωστός ως εφευρέτης του άσύρματου, δεν έκαμε τίποτ' άλλο απ' το να χρησιμοποιήση έναν ειδικό σωλήνα της εφευρέσεως του Γάλλου Μπραβύ. Σ.τ.Σ.

Η ΚΑΛΗ ΜΟΙΡΑ

— Η άνοιξη, περαστικά άπ' το σπίτι, έφεξε μια χαρακιά στο φεγγίτη,

κέντησε κλωνιά, πλεχτά σά γαϊτάνι, και τα φύλλα της, δετά σε στεφάνι,

και τ' άγέρι, όταν περνά τα κοτσάνια, κάνουν όλα ταπεινά μια μετάνοια.

Πέρασε απ' την έξοχή, πλάι στο ρέμμα, κι' όλοι οι φράχτες οι φτωχοί τρέχουν αίμα.

Πέρασε απ' τις γνωστικές τις κοπέλλες, κι' άνθισαν ποδιές λευκές και κορδέλλες.

— Άγιασε τα χώματα άγια μύρα, κι' είναι εύκλες τα χρώματα, γύρα-γύρα!

Τώρα ο δρόμος της μακρού θά τη βγάλλη, και που βρέχει στη στεριά τ' άκρογιάλι

κυματάκια χαμηλά, κούφια, λίγα, — για να σύρη μια λιλά κι' ίσια ρίγα.

— Άδειασε, διαβατικά, τόσα δώρα σά μια Μοίρα στοργικιά, που παγαίνει τώρα στην Καλή της ώρα!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ

Μια φορά υπήρχε ένα παιδάκι κι' ένα σκυλάκι. Το παιδάκι ήταν ένα μικρό λυπημένο πλασματάκι και το σκυλάκι ένα γελαστό, παιγνιδιάρικο ζώο. Ζούσαν και τα δυο σ' ένα σπίτι άρχοντικό με σιδερένιες καγγελοπορτες και ψηλά ολοζωγραφισμένα ταβάνια. Από τα μεγάλα, δάνοιχτα στών ήλιο παράθυρα, έμπαινε μια χαρούμενη πνοή ύγείας, σαν ένα κύμα που καθάλλικευε τη θάλασσα και πάει να ξαποστάσει στη στεριά. Στους μακριούς διαδρόμους πηγαινοερχόνταν πλήθη ύπηρετών με άσημονέντητες λιθρέες. Και το παιδάκι ήταν ύποχρεωμένο ν' άκούει κάθε μέρα σοβαρά και μελαγχολικά μαθήματα από άυστηρούς, διπλοκουμπήμενους δασκάλους, να ύπακούει σε άργονκίνητες και σχολαστικές δασκάλες και παιδαγωγούς. Από το πρωί που ξυπνούσε ως το βράδυ που τάπαλά, άνθινα δάχτυλα του ύπνου του σφαλοούσαν τα δλέφαρα, του φαίνότανε πώς βρισκόταν σε μια βαθιά, μισοσκοτεινή φυλακή. Άς ήταν έξω ο

ήλιος τόσο φαίδρς και τόσο γελαστός σαν ένας καλόδολος παππούς, που διηγείται παραμύθια γι' άλλόκοτες χώρες. Άς φλυαρούσαν όλη τη μέρα τα πουλιά στις πυκνές δεντροστοιχίες του κήπου κι άς τρεμόπαιζε μελωδικά το νερό στην κάτασπρη λεκάνη του σιντριβανιού μέρα και νύχτα. Άς άνθίζαν οι άγριοτριανταφυλλίες στους τοίχους του άρχοντικού σπιτιού σαν χαρούμενα, φαίδρα άνοιξιάτικα γέλια.

Το παιδάκι ήταν ένα μικρό σκλαδωμένο πλασματάκι και το σκυλάκι μια έλευθερη, τρελή ψυχή. Όλη τη μέρα γύριζε στους διαδρόμους του άρχοντικού σπιτιού, κατέβαινε κάτω στών κήπο, σήκωνε τα δυό του πόδια τα μπροστινά προς τα κάγγελα και γάβγίζε σά ζαλισμένο από μίαν έξαφνική χαρά, ή γύριζε γύρω από το σιντριβάνι και παρατηρούσε άνήσυχά την άστείρευτη δέσμη του νερού. Το παιδάκι περνούσε μπροστά του και τόδλεπε με μίαν άπειρη λύπη στα μάτια, σά να το ζήλευε για την τρελή του χαρά, σά να το φθονούσε για την ετυχία του. Σ' όρισμένες στιγμές κάθε τόσο, το παιδάκι μπορούσε να χαϊδεύει διακριτικά το σκυλί, χωρίς το φόβο μίας άυστηρής άπειλής ή μίας σκληρής τιμωρίας. Κι' οι στιγμές αυτές ήταν οι όμορφότερες στιγμές της μικρής του, λυπημένης ζωής. — Όσο που μια μέρα το παιδάκι δρέθηκε σε μια μακρινή έξοχή: κοντά του δεν υπήρχε παρ' αία πονετική μητέρα: τα πλήθη των ύπηρετών είχαν χαθεί, οι δάσκαλοι κι' οι παιδαγωγοί δεν υπήρχαν τριγύρω του, και το σπίτι τους ήταν ένα μικρό κι άπλό σπιτάκι της έξοχής. Μία έξαφνική συμφορά τους είχε διώξει από το ψηλό, μεγάλο-πρεπο σπίτι. Το παιδάκι δεν κατάλαβε τίποτε. Κι' ήταν λιγότερο λυπημένο, γιατί μπορούσε νάχει πάντα μαζί του το μικρό σκυλί σαν ένα σύντροφο κι' ένα φίλο. Και το σκυλάκι δεν το ξαναφώναζαν πιά με το χαϊδευτικό του τ' όνομα, Μπούλη, αλλά το λέγανε πάντα πονετικά: «το σκυλάκι του Μπέμπε», του μικρού λυπημένου παιδιού.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Ευτυχής εκείνος που δεν έξαοτάται από κανένα κι' από τίποτε, άφου κι' οι τριάντες άκόμα έννοιούν να σε σφιγγουν και να σε παρενοχλούν για το καλό που σου κάνουν.

Τα παλιά έρεψια, μετά τη βροχή, φαίνονται σά να ξανακαινούργυνουν κι' αυτά τις άναμνήσεις των.

Ευκολότερο είναι να ζήση ένα ψάρι έξω από τη θάλασσα, παρ' ένας άνθρωπος έξω απ' την άτμόσφαιρα της έποχής του.

Α. Γρ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

*Αγαπητοί μου,

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ του Πανεπιστημίου κ. Θ. Α. Κακριδής, —πατέρας τ' αγαπητού μας συνεργάτη, καθώς σ' είπε προχτές κι' ή Διάπλασι,—τύπωσε σ' ένα φυλλάδιο το λόγο που έδωσε στην εορτή των Τριών Ιεραρχών. Καθώς ξέρετε, ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο άγιος Βασίλειος ο Μέγας κι' ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, οι τρεις Πατέρες και Φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τοὺς πιδ «γραμματισμένους» ἀνθρώπους τοῦ καιροῦ τους,—καί μ' ἑλληνική σοφία, μ' ἑλληνικά «γράμματα» κι' οἱ τρεῖς,—εἶναι οἱ προστάτες, νὰ ποῦμε, τῆς Παιδείας. Τοῦς γιορτάζει καὶ τὸ Πανεπιστήμιο. Καὶ κάθε χρόνο ἡ Σύγκλητος ἀναθέτει σ' ἕναν καθηγῆτὴ νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν πανηγυρικό. Φέτος λοιπὸν ἡ ἐντολή δόθηκε στὸν κ. Κακριδῆ. Κι' ὁ σοφὸς καθηγῆτῆς τῆς φιλολογίας ἔκαμε ἕνα ωραιότατο πραγματικὸς λόγο, μὲ θέμα «τάνθρωπιστικά γράμματα», ἐκείνα δηλαδή πού εἶχαν σπουδάσει, στάς Ἀθήνας κι' ἄλλοι, κι' οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες.

Ἀλλὰ ποιά εἶναι καθαυτὸ τὰ «άνθρωπιστικά» γράμματα, ποιά ἀξίζουν νὰ ὀνομάζονται ἔτσι; Εἶναι τὰ ἔργα ἐκείνα τῶν μεγάλων ποιητῶν καὶ πεζογράφων πού προάγουν γενικά τὸν ἀνθρωπισμό, πού κάνουν τὸν ἄνθρωπο... Ἀνθρώπο. Κι' ὅπως εἶπε ὁ ἀρχαῖος ἐκείνος Μένανδρος, τίποτα δὲν εἶναι ὠραιότερο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ὅταν εἶναι Ἀνθρώπος, («ὡς χαρὶν ἔστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾖ!»). Ὁ κ. Κακριδῆς ὁμολογεῖ ὅτι σ' ὅλα τὰ πολιτισμένα ἔθνη, καὶ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τοῦ πολιτισμοῦ τους, γραφόταν τέτοια ἔργα κι' ὅτι καὶ σήμερὰ ἀκόμα γράφονται. Τ' ἀνώτερα ὅμως, τὰ τελειότερα ἀπ' ὅλα, εἶναι τ' ἀρχαῖα ἑλληνικά καὶ τὰ ρωμαϊκά. Ἡ κλασσικὴ δηλαδή Λογοτεχνία. Αὐτὴ εἶναι τὰ κατ' ἐξοχὴν «άνθρωπιστικά» γράμματα, αὐτὴ τὸν ἄνθρωπο τὸν κάνει ἄνθρωπο, αὐτὴ, μὲ ἄλλους λόγους, πολεμᾷ τάνθρώπινα ἐλαττώματα,—τὸν ἐγωισμό, τὸ φθόνο, τὴν ταπεινὴ φιλοδοξία, τὴν ἰδιοτέλεια, τὴν πλεονεξία, τὴν κακία,—αὐτὴ δυνάμει τὰ προτερήματα, αὐτὴ ἐμπνέει τὰ μεγάλα κι' εὐγενικά αἰσθήματα τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ, τῆς φιλοπατρίας, τῆς μετριοφροσύνης, τῆς ἀνώτερης φιλοδοξίας, τῆς καλῆς ἀμιλλας,—αὐτὴ ἀνυψώνει τὴν ψυχὴ καὶ μορφώνει τὸν χαρακτήρα.

Ἀλλὰ πῶς; Μὲ τὰ μεγάλα προπάντων, τὰ θάνατα παραδείγματα τῆς ἀρετῆς, πού τὰ παρουσιάζει στὸν ἀναγνώστη μ' ὅλη τὴν τέχνη τοῦ λόγου. Ὁ κ. Κακριδῆς μάλιστα ἔχει τὴν ἰδέα πῶς «τάνθρωπιστικά» γράμματα θάταν ἀκόμα πιδ ἀποτελεσματικά, ἂν περιόριζόνταν σ' αὐτὰ τὰ ὠραία καὶ ἀξιωματικά παραδείγματα, χωρὶς νάναφέρουν καὶ τὰ κακά, τὰ ἀσχημα.

Π. χ. ἡ βιογραφία τοῦ Ἀλκιδιδῆς μποροῦσε νὰ σταματᾷ ὡς ἕνα σημεῖο, γιὰ νὰ μὴ μαθαίνη κανεὶς καὶ τὰ παρκατά, πῶς δηλαδή ὁ Ἀλκιδιδῆς ἐπαρτίωσε τὴν πατρίδα του, πῶς τὴν ἐπολέμησε μὲ τοὺς ἐχθρούς της καὶ τὸ ἄδοξο καὶ ντροπισμένο τέλος πού εἶχε ὁ προδότης αὐτός... Κι' οὔτε τοῦ Ἐφιάλτη ἡ προδοσία νάναφέρεται, οὔτε τοῦ Πausanias, οὔτε τὰ κακά ἐκείνα κακουργήματα πού κηλιδώνουν τὴν ἐνδοξὴ ἑλληνικὴ καὶ ρωμαϊκὴ ἱστορία.

Αὐτὸ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ. Γιατὶ κι' ἡ στηλίτευση τῆς κακίας, ἀπὸ ἕναν ἐντεχνο ποιητῆ, ἱστοριογράφου, φιλόσοφου, πού κατ' ἀνάγκη τότε θὰ τὴν ἀναφέρει καὶ θὰ τὴν περιγράψῃ, συντείνει στὴ στερέωση τῆς ἀρετῆς. Χρειάζονται δηλαδή καὶ τὰ κακά παραδείγματα πρὸς ἀποφυγὴν, ὅπως σχεδὸν καὶ τὰ καλὰ πρὸς μιμῆσιν. Οὔτε πιστεύω πῶς θάταν κανεὶς τόσο ἀνόητος, ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ μιμηθῇ σ' ὅλα τὸν Pausanias ἢ τὸν Ἀλκιδιδῆ, ὅταν βλέπῃ μάλιστα καὶ τὸ οἰκτρό τους τέλος.

Συμφωνῶ ὅμως πληρέστερα μὲ τὸν κ. Κακριδῆ, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀναγνώστη ὑψώνεται περισσότερο, ὅταν διαδίδῃ σ' ἀρχαῖα βιβλία τοὺς ἀθλοὺς καὶ τοὺς λόγους τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν. Τί θησαυρὸς ἀπὸ τέτοια ὑψηλὰ παραδείγματα ἀρετῆς ὁ παράλληλός βίος τοῦ Πλουτάρχου! Καὶ πόσα ὠραία, τὰ ὠραιότερα ἴσως, ἀναφέρει στὸ λόγο του ὁ κ. Κακριδῆς! Γνωστὰ βέβαια ὅλα. Ἀλλὰ μ' εὐχαρίστησε τὰ βλέπει κανεὶς μαζεμένα ἐκεῖ καὶ τὰ ξαναθυμᾶται, ἢ θυμᾶται μαζί τους κι' ἄλλα, καὶ γυρίζει στὸ ἐνδοξο ἐκεῖνο παρελθόν, κι' αἰσθάνεται πραγματικῶς τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ὅταν εἶναι Ἀνθρώπος, ὅταν ζῇ μὲ ἀρετὴ, ὅταν καταπνίγῃ τις ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, τὰ ἐλαττώματα του καί, σ' ἐμὴ ὀρισμένη περίσταση πού χρειάζεται ὅλη ἡ δύναμη τῆς ψυχῆς του, ὑψώνεται μὲ μιὰ πράξη, μ' ἕνα λόγο, ψηλότερα κι' ἀπὸ κεῖ πού φθάνουν οἱ ἀεροπόροι μὲ τὸ ἀεροπλάνο!...

Γι' αὐτὸ προπάντων θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ διαβάσετε τὸν λόγο τοῦ κ. Κακριδῆ. Εἶναι περιεκτικός, σοφὸς καὶ εὐγλωττός. Στὴν ἀκαδημαϊκὴ καθαρεύουσα βέβαια πάντα, ἀλλὰ χωρὶς τὴ συνειθισμένη σχολαστικότητα, χωρὶς τὴν περιφρόνηση ἄλλων καθηγητῶν

πρὸς ὅ,τι ζωντανό. Σὲ μέρη-μέρη ἄξαφνα ἀπαντᾷ κανεὶς καὶ τύπους δημοτικούς. «Ἡ γαλανὴ σημαία μας, λέει, θὰ ἐκαθρεφτίζετο εἰς τὰ γαλανὰ, τὰ δικά της νερά τοῦ Βοσπόρου». Καὶ ἕνα ποίημα τοῦ Σόλωνος, τὸ «ταῦτα διδάξει θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει» τὸ παραθέτει παραφρασμένο στὴ γλῶσσα τῆς σημερινῆς: «Στοὺς Ἀθηναίους αὐτὰ νὰ εἰπῶ προτρέπει με ἡ ψυχὴ μου...»

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Εἶχε μάθει κι' αὐτὸς νὰ λογαριάζῃ σὰ σωστὸς ἔμπορος. Αὐτὴ ἦταν ἡ καλύτερη ἐποχὴ γιὰ τὰ δυὸ παιδιά. Καθεμέρα μαζί, καὶ τις Κυριακὰς ἀκόμα, γιὰτὶ ἡ Ἀνθούλα πῆγαινε στὴ βίλλα ταχυτῆς.

Ὁ γέρο Ἀλάρτης εἶχε πάρει τὴ συνταξὴν του καὶ κατοικοῦσε ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸ ἀρχοντικό, μόλις δυὸ μίλια. Συχνὰ ὁ Φραντῆς πῆγαινε καὶ τὸν ἔδλεπε μὲ τὴν Ἀνθούλα, πού ὁ γέρος τὴν ἀγαποῦσε πολὺ.

Τὸ καλοκαίρι, ὁ Πάτροκλος ξαναγύρισε. Ἀλλὰ τώρα εἶχε μαζί του κι' ἕναν παιδαγωγό, πού δὲν τὸν ἄφηνε μόνο στιγμὴ. Ἔτσι τὸ κακόπαιδο δὲν βρῆκε εὐκαιρία νὰ πειράξῃ πάλι τὴ μικρὴ.

Ὁ Φραντῆς εἶχε γίνει λαμπρὸς δασοφύλακας καὶ πολὺ τὸν φοβόνταν οἱ λαθροκυνηγοί. Τριγύριζε ἀκατάπαυστα στὸ δάσος, ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα. Καὶ τότε ἡ Ἀνθούλα ἀνησυχοῦσε πολὺ. Δὲν ἦταν ὅμως δειλὴ κι' ὁ πατέρας της ἔπαιρνε μαζί του τὸ κλειδί τῆς ξώπορτας, γιὰ νὰ μὴ τὴν ξυπνᾷ ὅταν ἐγύριζε.

Δὲν σ' ἀρέσει νὰ γίνῃς καὶ σὺ δασοφύλακας; ἔλεγε ἡ Ἀνθούλα στὸ Γιάννη. Ὁραῖο εἶναι κι' ὅταν θὰ γεράσῃ ὁ πατέρας μου, θὰ μπῇς στὴ θέση του ἐσύ.

Δὲν μπορῶ, γιὰτὶ ἐμεῖς ἔχουμε δικές μας δουλειές. Ἀν γυρίσῃ ὁ ἀδερφός μου ποῦναι στὸ χτήμα τοῦ θείου μου, δὲν θάλεγα ὄχι μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ.

Τί κρίμα! πῶς ἤθελα, Γιάννη, νὰ σ' εἶχα ἐδῶ!

Ὡστόσο ἡ Ἀνθούλα ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνει στὸ σχολεῖο, τώρα χωρὶς τὸ Γιάννη. Τὸ βράδυ λοιπὸν γυρίζε μαζί μὲ ἄλλα κορίτσια· ἀλλὰ ὅσο τῆς ἄρεσε νὰ μιλά μὲ τὸ φίλο της, τόσο τῆς ἄρεσε νὰ σιωπᾷ μὲ τὰ ἄλλα παιδιά.

Στὸ σχολεῖο ἔκανε κι' Ἱερά Ἱστορία καὶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση ἀκουγε αὐτὸ τὸ μάθημα. Ἦξερε τώρα πῶς ὁ Θεὸς εἶχε κάνει ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα πού ἐθαύμαζε ἀπὸ τὴν παιδική

της ἡλικίας· πῶς ὁ Θεὸς ἀγαποῦσε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἔδινε ὅλα τὰ καλὰ πού χαιρόνταν· πῶς ὁ Θεὸς εἶχε κοντὰ του τώρα καὶ τὴ μητέρα της· καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ τὸν ἀγαποῦμε γιὰ ὅλα καὶ νάμαστε καλοί.

Τὴ φυσικὴ καλοσύνη τῆς Ἀνθούλας τὴ μεγάλωνε αὐτὸ τὸ μάθημα. Κάθε βράδυ ἔκανε τὴν προσευχὴν της καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν πατέρα της, γιὰ τὴν οἰκογένεια Δεμάρα καὶ γιὰ τὴν κ. Λάντη. Μόνο στὸ Πάτερ ἡμῶν, ὅταν ἔλεγε ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφιέμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν, πού τῆς τὸ εἶχαν ἐξηγήσει στὸ σχολεῖο, σταματοῦσε λίγο, γιὰτὶ θυμόταν τὸν Πάτροκλο... Ἀλλὰ ὕστερα, καὶ γι' αὐτὸν ἀκόμα, παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν συχωρήσῃ.

Ἦρθε ὁ χειμῶνας. Καθὼς εἶπαμε, οἱ ἐργασίες δὲν παύουν ποτὲ στὴν ἐξοχὴ· ἀλλάζον μόνο κατὰ τις ἐποχές. Εἶχε πέσει πολὺ χιόνι κι' ὁ Φραντῆς ἔστηνε παγίδες γιὰ τις νυφίτσες καὶ τὰ κουνάδια. Εἶχε μεγάλη ἐπιτηδεύτητα νὰ πιάνῃ τὰ βλαβερά αὐτὰ ζῷα. Εἶχε φαρμακώσει μὲ στρυχνίνη καὶ πέντε ἄλεπούδες, πού τις ἔστειλε στὴν Κυρία, γιὰτὶ ἤξερε πῶς ἤθελε τις γούνες τους.

Ἡ Ἀνθούλα φρόντιζε τὴν ἀγελάδα, τὴ γίδα, τὰ πουλιά, ἀκόμα καὶ τοὺς σκύλους, πού τὴν εἶχαν ἀγαπήσει καὶ τὴν ἀκουγαν. Ἐκανε κι' ἄλλες ἐργασίες, ἔρραβε τ' ἀσπρόρρουχα τοῦ πατέρα της καὶ τὰ δικά της, μπάλωνε τὰ ρούχα τους.

Ὅταν γύρισε, ἡ κυρία Λάντη τῆς εἶπε: —Τὸ ξέρεις, Ἀνθούλα, πῶς γίνεσαι ψηλὴ κοπέλλα;

Πραγματικῶς, στὸ ἀνάστημα ἡ μικρὴ ἔμοιασε τοῦ πατέρα της, πού ἦταν ψηλός.

Ὁ Γιάννης ἦταν δεκαπέντε χρονῶν καὶ δὲν ἔδοσθε πιά τις ἀγελάδες. Ὁ πατέρας του τὸν ἐκράτησε κοντὰ του νὰ τὸν βοηθῇ. Φρόντιζε τὰ ὄλογα, καλλιεργοῦσε τὰ χωράφια, ἔσκαβε τοὺς κήπους, κουβαλοῦσε τὸ χόρτο ἀπὸ τις ἀποθήκες στοὺς σταύλους. Ἦταν καὶ αὐτὸς ψηλός, μὲ ὠραία μαῦρα μάτια, γελαστὸ στόμα καὶ κάτωσπρα δόντια.

Κι' ὁ Πάτροκλος γύρισε τις διακοπὲς στὸ ἀρχοντικό, ἀλλὰ πάλι μὲ τὸν παιδαγωγό του. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κυνήγι καὶ δὲν ἄφινε ἀπὸ κοντὰ τὸν Φραντῆ, πού τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν μᾶθῃ σκοποβολή. Δὲν ἐπέεραξε λοιπὸν τόσο τὴν Ἀνθούλα· κάπου-κάπου μόνο θυμόταν τις παλιές του συνήθειες, προπάντων ἅμα ἔδλεπε κοντὰ της τὸν Γιάννη.

Ὁ γέρο-Ἀλάρτης πῆγε μιὰ μέρα νὰ ἰδῇ τὸν Φραντῆ καὶ τὴν Ἀνθούλα στὸ σπιτάκι τους κι' ἔμεινε καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν τους. Τὸ βράδυ, πρὶν φύγῃ, παρακάλεσε τὴν Κυ-

ρία νὰ δώσῃ μιὰς μέρας ἄδεια στὸ δασοφύλακα καὶ στὴν κόρη του. Ἡ Κυρία τοὺς τὴν ἔδωσε πρόθυμα κι' ἀποφασίστηκε, μετὰ ὁκτὼ μέρες, νὰ πᾶνε στοὺς Ἀλάρτη. Τὴν Κυριακὴ, ἡ Ἀνθούλα πῆγε στὴ βίλλα νὰ ζητήσῃ τὸ ἀμάξι τοῦ Δεμάρα καὶ νὰ πῇ τοῦ Γιάννη πῶς ἦταν κι' αὐτὸς καλεσμένος. Μὲ πόση χαρὰ τὸ ἀκούσε τὸ παιδί! Τὴ ὠραία πού θὰ περνοῦσαν πάλι!

Τὴν ὀρισμένη λοιπὸν ἡμέρα ἔξεξε στ' ἀμάξι τὸν Σταχτερὸ κι' ἔφτασε στις ὁκτὼ στὸ σπιτάκι τοῦ Φραντῆ. Ἡ Ἀνθούλα ἦταν ἑτοιμὴ, ἀπλὰ μὰ κομψὰ ντυμένη. Κι' ὁ Φραντῆς φόρεσε τὰ κυριακάτικα του γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸ γέρο-Ἀλάρτη.

—Μὴν ξεχάσῃς τὴν πῆτα, Ἀνθούλα!

—Μὴ φοβάσαι, πατέρα! Τοῦ κυρ Ἀλάρτη τοῦ ἀρέσει πολὺ κι' ἡ ὑπὴρ-ρέτριά του μοῦ εἶπε πῶς δὲν ξέρει νὰ τοῦ κἀνῃ.

Ἐτοιμαζόνταν νάναβουν στὸ ἀμάξι ὅταν ἐν' ἄλλο, ἀνοιχτό, πού τὸ ἔσερνε ἐν' ἄλογάκι, βγήκε ἀπ' τὸ σταθλο. Ὁ Πάτροκλος καθόταν κοντὰ στὸν ἀμαξά καὶ πῆγαινε στὸ ταχυδρομεῖο, στὸ κοντινὸ χωριό, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ γράμματα.

—Γιὰ πού; ρώτησε ὅταν τοὺς εἶδε ἔτσι ἔλους μαζί. Σὲ γάμο πηγαίνετε καὶ βάλατε τὰ κυριακάτικα;

—Στοῦ κυρ Ἀλάρτη πᾶμε, πού μᾶς ἔχει καλεσμένους.

—Στοῦ Ἀλάρτη; Ἐρχομαι κι' ἐγώ! Σταθῆτε νὰ πᾶω νὰ τὸ πῶ τοῦ δασκάλου μου.

Τὶ ἀναποδιὰ ἦταν πάλι αὐτὴ; Κρίμα, δὲν εἶχαν τύχη! Λίγο ἔλειψε νὰ κλάψουν ὁ Γιάννης κι' ἡ Ἀνθούλα, πού ἐνδομίζαν πῶς θὰ διασκεδάσουν τόσο ὠραία. Τώρα ποῦ!.. Νὰ τῶξεραν νάφευγαν μισὴ ὥρα πρωτύτερα! Δὲν θὰ τοὺς ἔδλεπε τότε ὁ Πάτροκλος νὰ τοὺς φορτωθῇ.

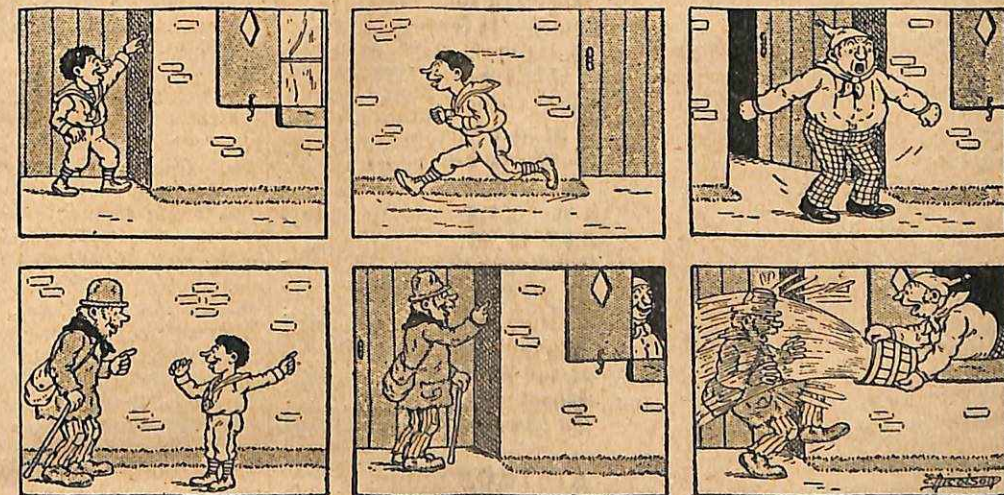
Σὲ λίγο ξαναγύρισε τρέχοντας καὶ φωνάζοντας:

—Ὁ δάσκαλός μου μοῦ ἐπιτρέπει νάρθω!

Καὶ μὲ τρία πηδήματα βρέθηκε ἀπάνω στ' ἀμάξι καὶ θέλησε νὰ πάρῃ τὰ χαλινάρια τοῦ Σταχτερῆ. Ὁ Γιάννης ὅμως, ἀφοῦ ἔβαλε τὸν Φραντῆ καὶ τὴν Ἀνθούλα νὰ καθήσουν στ' ἀμάξι, πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Πάτροκλου τὰ χαλινάρια, λέγοντας:

—Ὁ Σταχτερὸς εἶναι καλός, μὰ κάπου-κάπου πεισματῶνει. Ἀφῆσε νὰ ὀδηγῶ ἐγὼ πού τὸν ξέρω. (Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΑΣΧΗΜΗ ΦΑΡΣΑ

Τὸ παλιόπαιδο ὁ Μικὲς! Δὲν ἀφίνει σὲ ἡσυχία τὸ ἡλεκτρικὸ κουδούνι τοῦ γειτονά του, τοῦ κύρ-Παναγῆ. Βάζει στὸ κουμπί ἕνα καρφάκι, πού τὸ κρατεῖ μπασμένο καὶ τὸ κουδούνι χτυπᾷ ὀλοένα τρελά. Ἀνοίγουν τὴν πόρτα, κανεὶς! Κι' οὔτε τὸ κουδούνι παύει. Τότε βλέπουν τὸ καρφάκι καὶ καταλαβαίνουν πῶς κάποιος τὸ βάζει ἐπιτηδῆς. Μὰ ποῖος; Ὁ Μικὲς φροντίζει πάντα νὰ τὸ σκάξῃ ἐγκαίρως καὶ... νὰ γελᾷ ἀπὸ μακριά.

«Ἀ μὰ δὲν εἶναι κατάσταση αὕτη! φωνάζει ὁ κύρ-Παναγῆς. Πρέπει νὰ πάρω τὰ μέτρα μου. Καὶ θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ αὐτοῦ τοῦ μάγκα, ὅποιος κι' ἂν εἶναι! Ἀς ἔρθῃ ντε! Ὡς ἔρθῃ καὶ τώρα!..» Αὐτὸ τῶλεγε, γιὰτὶ εἶχε πάρει ἕνα τενεκεὶ γεμάτο βρωμόνερο καὶ φύλαγε πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο.

Μὰ ὁ πονηρὸς Μικὲς μυρίστηκε τὴν ψυχρολουσία πού τὸν περιέμενε. Καὶ σοφίστηκε νὰ στείλῃ ἄλλον νὰ τὴ φάῃ. Καὶ νὰ μπροστά του ὁ Θανασοῦλας, ὁ ζητιάνος.

—Καλὲ σύ, τοῦ λέει, τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ τὰ πράσινα παραθύρα; Εἶναι τοῦ κ. Παναγῆ, τοῦ μεγάλου φιλανθρωποῦ. Πῆγαινε νὰ σοῦ δώσῃ καὶ ψωμί, καὶ κρασί, καὶ λεφτά. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ χτυπήσῃς τὸ κουδούνι.»

Τὰ παρακάτω τὰ μαντεύετε. Τὰ βλέπετε καὶ στὴν εἰκόνα. Μὰ κείνο πού οὔτε στὴν εἰκόνα βλέπετε, οὔτε ἴσως τὸ μαντεύετε, εἶναι τὸ ἔξυλο πού ἔφαγε ὕστερα ὁ Μικὲς ἀπὸ τὸ Θανασοῦλα τὸν ζητιάνο. Ἀ, μὰ τοῦ ἀξίζει!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμού. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 17 Ἰουλίου

346. Δεξιόγραφος

Μόλις ἀνέβηκ' ἕνας κάτοικος
Σὲ ὕψωμα τρανὸ τῆς γῆς,
Νὰ μαγειρέψῃς ἐσὺ μπόρεας,
Νὰ σιδερώσῃς καὶ νὰ ξεσταθῇς!

Βαρώνος Μυχαίου

347. Στοιχειόγραφος

Δυὸ συγγενεῖς, πολὺ στενοί,
Χάνουνε τὸ κεφάλι
Καὶ βλέπουν νὰ προβάλλῃ
Ἀρχαία πόλη ξακουστή.

Ἀφροίμενο Κῦμα

348. Μεταγραμματισμός

Καθένας μ' ἀγαπᾷ σὰ συγγενή...
Μὰ τὸ λαϊμὸ μὴν ἀν' ἀλλάξῃ,
Ὅ λύτες ἴσως θὰ τρομάξῃ
Μπροστά του Κένταυρο νὰ ἰδῇ.

Δρυὸς ἡ Πινδία

349. Τονόγραφος

Εἶμαι πόλη στὴν Ἑλλάδα,
Μ' ἀν' σάρεση ἡ τεμπελιά,
Τόνισέ με πάρα κάτω
Καὶ δὲν ἔχεις πιά δουλειά.

Σωσὸ Θ. Παρασκευᾶ

350. Φαροκόκκαλο

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἀρχαῖος σφόδρ, ἄγριον ζῶον,
Βασίλειος τῆς Περγασίας, ἄνθος
εὖδομον, χώρα τῆς Ἑλλάδος,
ρῆμα ἐνεργητικόν, ἀντωνυμία καὶ
πτυνὸν ἀρπακτικόν.

Πόλις τῶν Ὀνειρωγῶν

351. Κρυπτογραφικὸν

123451617624 = Αὐτοκράτωρ
21624 = Ποτόν.
37167 = Θηρίον.
41524 = Δημητριακόν.
53614 = Χώρα Ἀφρικῆς
61624 = Ἀρχ. βασιλεὺς.
7417 = Ἡπειρος.

Φέρελπ

352 - 354. Συμπλήρωσις

Παροιμιῶν.

1. Ὅποιος — πολλὰ χάνει —
λίγα.

2. Ὁ — καθαροκύρης — φαί-
νεται.

3. Σὲ — — δυὸ καρπούζια —
χωροῦν.

Πολεμιστὴς τῆς Πατρίδος

355. Ἀκροστιχίς μετὰ φωνηεντολίπων.

Τάχρικα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντολίπων τοῦ τύπου.

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Μοῦσα· 2, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης· 3, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος· 4, Θεά· 5 Βασιλοῦς τῆς Ἰθάκης.

Γαλαξίας

356. Φωνηεντολίπων

σ—δ—φην—*—λπ—τ—κν—κρμστ
Πεταχτὸ Ναυτάνι

357. Γρίφος

1 1 1
εσβ ὅς: τὸν *
1 1 1

Υἱὸς τοῦ Ταχέτου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

358. Charade.

Si à une sorte de plante
On mettait un M pour tête,
Une pierre serait faite
D' une blancheur éblouissante.

Μαργαρίτα

359. Etoile

* * * Horizon: Grande
* * * capitale d' Europe;
* * * R * * * perpend: grande
* * * écritain Français.
* * * diagonal: fleuve de
France historique et ville d'
Italie.

Βαρὺς

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 8 καὶ 9.

95. Ἀσώπὸς (ἱς, ὀπός.) — 96. Ὀβολὸς-Βόλος. — 97. Κρανίον-θρανίον. — 98. Τὸ αὐτὶ καὶ τὸ σκουλαρίκι. — 99. Κρήνη.

100. Π 191. ΚΛΩΘΩ
Υ (Κοιλίας, ἐ-
ΙΕΡΑΕ Δεῦθ ε ρ ο ς,
Α ὠθ, σκυ-
Μ Θθρ ω π ὅ ς,
Ε Υ Ρ Υ Σ Θ Ε Υ Σ φεύγω.) — 102.
Υ Φύλαξ με

ὅταν μ' εὖρης—γὰ νὰ μ' ἔχῃς
ὅταν θέλῃς. — 103. Ἀσθενούντων
ἱατρός (ἄς, θ' ἐν οὖν, τόνου, ατρ.
ὄς.) — 104—106. 1. Μοῦσα (μου,
chat.) 2 Μήλιβι (mil, ville.) 3,
Nόρμα (nord, ma.) — 107. Kilo-
Osier, Rébus, Salon.

108. Κεφαλληνία (κεφάλ' ἡνία.)

— 109. Σίσυφος (σί, σί, φῶς.) —

110. Ἀμμος-Σάμος. — 111. Ἡὼς-Κῶς.

112. Σ Α Μ Ο Σ 113—117. Διὰ
Α Δ Η Σ τοῦ Ν: κρᾶνος,
Μ Η Ν Νέρων, Ἰον,
Ο Σ φανός, ἑδν.
Σ ΦΙΛΙΠΠΟΣ

(ἴσος, λίπος, πῖλος, ὄφιν, σοφός.)
— 119. ΗΣΙΟΔΟΣ - ΚΟΡΙΝΝΑ
(ἩΚω, ΣΟφοκλῆς, ἸΡις, Οἶνος,
ΔΝείπερος, ὈΝαγρος, ΣΑούλ.) —

120. Ὅλες οἱ μέλισσες δὲν κά-
νουν μέλι. — 121. Ὑπομονὴ συν

ἐπιμονῇ, πολλὰ νικᾷσι προσκόμματα.
(ὕπὸ μο νί, σύν, ἐπὶ μο νί, πολλὰ

νί, Κῶς ἡ πρὸς κόμματα.) — 122.
La cire à cacheter. — 123 Le

lion (Lyon.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἑξή: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος
δρ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελ-
λόμενος δραχ. 16 διὰ τὸ ἑσπε-
ρικὸν καὶ δραχ. 20 διὰ τὸ ἑξω-
τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1923)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος, δρ. 47 καὶ ραμμένος
δρ. 50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ ἑσπερικόν
δραχ. 2 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ
ραμμένος, διὰ δὲ τὸ ἑξωτερικόν
δρ. 12, —εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμ-
μένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ'—659)

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλάσσομο,
Χαιρετῶ ἅπαντας.

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

(ΚΑ'—660)

Μαγγεῖλάν, περαστικά σου δὲν με
γνωρίζεις; καὶ ὅμως...

ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(ΚΑ'—661)

!!! ΠΑΤΑΤΡΑΚΙ ΜΠΟΥΜ !!!

Τὶ συμβαίνει, καλέ; Κάτι τρομερό! ὁ
ΚΡΑΚ ξαναπαίρνει στὴν κίνησιν μὲ
κακὰς διαθέσεις. Προσέχτε λοιπὸν πολὺ.
ΑΡΧΙΖΑΝΟ: Πρὸ παντός ἐσὺ. Ὅ,τι κι
ἂν πῇς, ὁ ΚΡΑΚ ΔΕΝ γκρομίζεται ποτὲ
καὶ γι' ἀπόδειξιν τὸ μέλλον. Καὶ πρῶτον ὁ:

ΜΕΓΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΕΡΩΤΗΣΗ: «Ποῖο ἦταν τὸ καλλίτερον
κομματὶ τῆς περιουσίας Σελίδος Συνεργα-
σίας Συνδρομητῶν;»

Στείλτε κρίσιν. Ἡ ἀπάντησις γραμμένη
στὴ γλῶσσα τῆς Διαπλάσεως νὰ συνοδεύε-
ται μὲ 1 δραχμὴ. Προθεσμία τετάρτη.
Ἐπίσης προκηρύσσω Διαγωνισμό Μ.
Μυστικῶν συμφωνῶν μὲ τοὺς προηγουμέ-
νους ὅρους.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΕΣΣΕΡΑ:

Α'.—ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ
Β'.—ΤΟΜΟΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ
Γ'.—ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛ. ΒΕΡΝ
Δ'.—ΤΟΜΟΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ.
Ἐμπρὸς λοιπὸν δαίτε τὴν ἀξία σας
καὶ στείλτε στὴ Διοχ: Τάνην Ἐσέχου,
(Διὰ Κράν), Θεάτρου 85, Πειραιά.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ:

«Ἐννία Μοῦσαι», «Τιτάν», «Συναδέλ-
φωση», «Ἐλπίς», «Σωτηρία», «Ἀνα-
γέννησις» κλπ. καὶ οἷς Ἀνέλιπται Χωρᾷ,
Βασιλίσσα τοῦ Σαβᾶ, Ἀλγυντία Βασιλό-
παις, Κυματίζουσα Κνωπολέκη, μεγάλη
μον τιμὴ θὰ τὸ θεωροῦσα ἂν λαβαίνατε
μέρος τοῦ Διαγωνισμοῦ μου...

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΟΥ

ΚΡΑΚ

(ΚΑ'—662)

Κόμη Φοίνικα, γὰ νὰ ξέρῃς: οὕτε
Θανάσιμὸν με λένε, οὕτε στὴν ὁδὸν
Χάρτινος μένω, καὶ εἶμαι 19 χρόνων·
ἂν θέλῃς, γὰ ὅλα αὐτὰ στοιχηματι-
ζοῦμε ἕνα ἑκατοσταράκι. Πιστεύω ὅτι
αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τελευταία σου ἀπο-
κάλυψις, ἂν δὲν θέλῃς νὰ ρεζιλευθῇς
περισσότερο στὰ Διαπλάσσοῦλα.

ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΑ'—663)

Σφουγγας διαβόλεμένος ὁ ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΑ-
ΝΗΣ! Μὲ τὴν ὁρμὴν τοῦς πήρανε τὴ
μάσκα τῆς Σκιάς τῆς Ἐννυχίας καὶ φῶ-
ναε τὴ μαμνίακα τῆς ἡ Νανά Καρατζά.

(ΚΑ'—664)

Γιὰ δσοὺς με τίμησαν στὴν ἀλλήλο-
γραφία μου κίλιν εὐχαριστῶ (ΚΑ'
495).

Ἀδὼς

(ΚΑ'—665)

Ανακία—Ἑλληνικὴ Γόνναρη, Ζαζά—
Καίτη Ὀρθοδοξιάδου. Σούλα, θυ-
μάσαι στὴν Ἱστορία;...

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΤΟΥ ΡΙΜΙΝΙ

(ΚΑ'—666)

Πρωτοπαίνοντας στὸ Διαπλάσσο-
μο, χαιρετῶ ὅλους.

(ΚΑ'—667)

ΜΑΚΓΑ καὶ ΑΛΑΝΗ, σὰς ἐξέρω... Ποιὰ
εἶμαι;

(ΚΑ'—668)

Πιολὴ Σηλαβιά—Χ. Ζαμβακέλλη, Ἀφρ-
λῆς Γυμνασιόπαις—Π. Ζαμβακέλ-
λης.

Ἰπποτῆς Ραούλ

(ΚΑ'—669)

Χλωρίε, ἀφοῦ θέλῃς...!! εἶσαι ἡ Μαρ-
γαρίτα Γεωργιάδου. Χρυσανθή, νὰ
τὸ πῶς εἶσαι ἡ Ἀδελφὴ Ἰωαννί-
δου; Δὲν τὸ λέω γὰ νὰ ξέρστε.

ΣΤΕΡΝΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

(ΚΑ'—670)

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝ. «ΝΟΣΤΑΛΓΙΑΣ»
Πάνο σὲ μιά καλλιτεχνικὴ κάρτα,
γράφετε ποῖο ἀπ' ὅλα τὰ Διαπλά-
σοῦλα, ποὺ δημοσιεύθηκε ἡ φωτο-
γραφία τοῦς ὡς τὴν πρώτη Μαῖου, σὰς
ἄρρε παραπάνω. Βραβεῖα τέσσαρα:
Δύο ἐκλογέων καὶ δύο σὲ δσοὺς ἔχουν
τοὺς παραπάνω ψήφους. Προθεσμία
τετάρτη. Διοχ: «Νοσταλγία», Ταχ.
Κιβ. 186, Λευκωσία (Κύπρου).

(ΚΑ'—670α)

Κόμητα Φοίνικα, τὰ συγκαταστήσῃ
μου. Μαῖρε Ἰπποτῆ, σὲ ἐξέρωμε.
Ἀστὸν Ἀσέως

(ΚΑ'—671)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ—ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Προκηρύσσομεν μέγαν Διαγωνισμό
φωτογραφικῶν καὶ ἀγράφων καρτῶν
προτιμῶνται τοποθεσίαι. Συμμετε-
λιδραχμὸν. Βραβεῖα πρῶτον: ἑκα-
στὰ, καὶ ἄλλα δύο ἱκανοποιητικὰ.
Γράψατε: Ἡλῖαν Μεταξῶν, Σωκράτους
64, Πειραιά.

ΓΑΛΑΝΗ ΣΗΜΑΙΑ, ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΣΠΑΡΤΗ

(ΚΑ'—672)

Βολιώτικο Κεράσι, Ἐσμέ, Ἄστρο τῆς
Ἄγλης, γιὰτὶ δὲν ἀπαντήσατε σ'
Μικρὰ μου Μυστικά; — Ἀγγερόδω.

(ΚΑ'—673)

Ἀλκήνην, Λινέττα, Πεταλούδα, Ἀε-
ράνς, ἕνα τετραδιάκι σας θὰ μ' ἐ-
χαριστοῦσε.

(ΚΑ'—674)

«Μ. Σ. Μ. Μ.»
Ἰδρὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογος «Μ. Σ.
Μ. Μ.». Σκοποὶ διάφοροι. ΖΗΤΟΥ-
ΝΤΑΙ Ἀντιπρόσωποι πεπεισμένοι. Διοχ:
Ι. Σ., Ὀδὸς Βατοσάξ 5—Β, Ἀθήναι.
«ΤΥΦΩΝ», μὴ κοροῦνέσαι. «ΤΙΤΑΝ»,
ἀνακάλυψε τοὺς θὰ φανῇς μέγας σὺλ-
λόγος. Προσεχὲς ἀνακαλύψεις.

(ΚΑ'—675)

Γναίμων, δέξασαι φίλια; Ζαζά, σὲ ἐ-
ρούμε. Νικ. Κάστερ, γειά σου.
Ἡρα, Σατφῶ

(ΚΑ'—676)

Στὴν ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» ποὺ
κλείνει τὸν πρῶτον τοῦ χρόνου, τῆς
εὐχομαι καθε ἐπιτυχία τῶν ἱδανικῶν
σκοπῶν τῆς.

(ΚΑ'—677)

Πάνο σὲ μιά κάρτα γράψατε μιά
ἰδέα ποὺ ἐπιδοκιμάζεται. Προθε-
σμία τετάρτη. Βραβεῖα πρῶτον: ΤΟ-
ΜΟΣ Α' Περιόδου, Δεύτερον: Pedro
Cazas, Τρίτον: Μιχαὴλ ΣΤΡΟΓΚΟΦ, Τέ-
ταρτον: ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ (Ἰκρόνυ). Διοχ:
Ἀντώνιον Κανελλῆν (διὰ Β.) Ἀλαμέ-
νους 56, Ἀθήνας.

ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΑ'—678)

ΒΡΑΒΕΙΑ 3ου ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ
Διαγωνισμοῦ Γραμματισμῶν. Προθε-
σμία ἑως τέλος Ἰουνίου. Συμμετοχὴ
20λεπτος. Στείλατε: Ἐμ. Μονογυιὸν,
Νιγρίτα Σεργίου, γιὰ

ΕΝΩΣΙ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΩΝ «Ο ΕΡΜΗΣ»

(ΚΑ'—679)

ΦΕΡΕΛΠΙΣ—COSTAKIS SKALERIDIS
Φιλινώτατα ΣΜΥΡΝΗ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΑ'—680)

ΛΙΑΝΑ, στὴ γιορτὴ σου ἕνα μουσικὸν
μυρωμένον εὐχῆς.

ΖΕΡΜΑΙΝ

(ΚΑ'—681)

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ, στὸν Παυ-
λῶν—Σταυρομένη πολλὰ χαίρετι-
ματα.

(ΚΑ'—682)

ΑΝΔΑΛΟΥΣΑ, ΑΖΕΛΜΑ, περιμένον ἐν τῷ κά-
πῳ τὸ προχέσανον ἀργεμίδι. Πῶς σὰς
φάνηκε ἡ παρέα μου; ΖΕΡΜΑΙΝ

(ΚΑ'—683)

Πῶς σὰς φαίνεται, παιδιά, ἡ φαντα-
στικὴ ἀνακάλυψις τοῦ Μάγκα-Ἀ-
λάν; Σκόρδο γὰ νὰ μὴ βασκαθῶ
δοῦα!!! Ἑλένη Ἀναστασίδου

(ΚΑ'—684)

Αντιγόνη, Ἰσιμήνη, Δάλια, Ἀμαρ-
λῆς, Φεγγαράκι, Ἀγροστριανασφυ-
λάκι, Σκιά τῆς Εὐτυχίας, Μαγεμένη
Δύσις, Μάγκα, Ἀλάνη, ἀναλλάσσομε
Μ. Μ. μέσῳ Διαπλάσεως;

ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΑ'—685)

Μπαίνοντας στὸν Διαπλάσσομο, τὸν
χαιρετῶ μὲ μιά μου κίττινα.

Μαγεμένη Δύσις

(ΚΑ'—686)

Εἴθ' ὅσον γνωρίζω τὸ παρελθόν, τὸ
παρὸν καὶ τὸ μέλλον!!! Στείλατε
ἡμερομηνία καὶ ὅταν γεννηθῶς,
δείγμα γραφικῶν χαρτοκίττος καὶ ἀνά-
στημά σας, διδόνοναί σας 4 δραχμὰς
ταχυδρ. ἀπάντησιν. — GIULIO, Strada
Braila 179, Galatz (Roumanie).

(ΚΑ'—687)

Μασιάνε, Ελαβα. Ρίτα, Ζαχατοῦ-
στρα, δὲ θάρρηθῃς τὴν συμμετοχὴν
σας στὴν ἐκδόσιν τῆς Σύντροφου.

Πάνος Χειμαρροῦνης

(ΚΑ'—688)

Πρωτοπαίνοντας στὸ Σαλονίκι τῆς
Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλα τὰ Δια-
πλάσσοῦλα, ἰδιαιτέρως Παγνίσμο Μ.
νιγρο καὶ Ἀθῶνα τῆς Ἑλλάδος. —ΙΕΡΑ ΗΜΕΡΑ